

IV.

Б ъ ж а н е ц ъ.

(Станкинъ сгоденикъ).

Ночь. Новый мѣсяцъ малко по малко достигва западъ; блѣдна-та негова свѣтина ся вижда катю да ся упрощава за сѣтничко съ угриженны-тѣ жители на Ташъ-Авлж. Бльщене-то на безбройны разсѣяны по ясный небосводъ звѣзды дава жалню наумяваніе за окаянный селскый животъ, кой-то трѣбаше да опыта злы сѣтнины на примѣждія-та. Сѣверный зефиръ напусто поставя пріятнѣ ночь-тѣ, кога-то всѣкый е въ безпокойствіе. Быстра-та а рѣкычка, що лѣжи срѣдъ голѣмѣ-тѣ долинѣ, тукъ тамъ на локвички, раздѣля двѣ-тѣ срѣщо-положены села Паласъ и Ташъ-Авлж, съединены чрѣзъ единъ камъненъ мостъ; насрѣдъ този мостъ стои младъ момъкъ, сѣрченъ бѣжанецъ. Дълга-та негова сѣпка причинаца отъ слабѣ-тѣ мѣсячинѣ, тръпшешкомъ ся простира по тихо-то теченіе на рѣкычкѣ-тѣ, коя чюрчюри подъ неговы-тѣ крака. Въ рѣкѣ му дѣлакъ дибель кривакъ, на рамо му приплѣщенъ пѣленъ таржикъ (чанта), отгоръ кого-то ся развява